

BOJ O SRDCE
*Morrow
Littleovej*

LAURA FRANTZ

BOJ O SRDCE
Morrow
Littleovej

BOJ O SRDCE
Morrow
Littleovej

LAURA FRANTZ

Copyright © 2010 by Laura Frantz

Originally published in English under the title *Courting Morrow Little*,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2023
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-071-1

Venujem bratovi Chrisovi,
ktorý má Kristovo srdce
pre trpiaci svet.

PROLÓG

RED RIVER, KENTUCKY, JÚL 1765

Morrow zastala na chodníku vedúcom popri rieke a lemom lanovej spodničky si utrela čelo. V Kentucky panovalo typické júlové počasie – les horúci ako kozub, lístie jelší, dubov a platanov vyschnuté od nedostatku vlahy a prach pod jej bosými nohami jemný ako múka. Dokonca aj voda v rieke mala príjemnú teplotu a jej pokojná hladina pripomínala zelené sklo. Kráčala za svojím bratom Jessamynom. Chceli si zaplávať, ale nález pokladu v podobe divého hrozna, rastúceho na riečnom brehu, ju prinútil spomaliť.

„Morrow, nevláč sa tak!“ zakričal Jess cez plece.

Hádzala si do úst bobule, a keď sa do nich už viac nezmestilo, naplnila si vrecká ďalšími pre brata. Ako poďakovanie jej musel stačiť jeho letný úsmev.

„Sú veľké ako guľôčky na hranie alebo koráliky!“ zvolal a tiež si nimi naplnil ústa. „Myslíš, že mama by chcela trochu na želé?“

„Keď si zaplávame, môžeme pre ňu odtrhnúť zopár strapcov,“ navrhla a prudko mykla spodničkou, aby ju vyslobodila z trnitého krovia.

Jess sa pri pohľade na sestričku rozosmial. „Morrow Mary Littleová, si rovnako tučná ako tie bobule... a taká biela, až ma z teba bolia oči.“

Naozaj bola dosť tučná. „Statná,“ povedal by ich otec, rovnako ako takmer všetci Littleovci. Aj keď už mala päť rokov, ešte nestratila detský tuk a slnko jej opálilo iba tvár, nohy a ruky. Zvyšok tela zostal biely ako mlieko.

Na jeho posmešnej poznámke sa len uskrnula. „A ty si taký chudý, že cez teba vidím. A hnedý ako slanina.“

Len desaťročný Jess už pracoval na poli s otcom ako dospelý muž – staral sa o tabak a kukuricu, zatiaľ čo ona väčšinou nosila svoju malú sestričku po dome aj okolo neho a pomáhala matke priasť. Teraz sa chytili za ruky a skočili zo svojho obľúbeného kameňa do rieky, pričom rozčerili jej pokojnú hladinu. Keď sa trochu ochladili, vyplávali na hladinu a usmiali sa na seba – šťastní, že aspoň na chvíľu ušli pred prácou na poli a Eufémiiným džavotom.

Morrow sa zakrútila vo vode. „No povedz, nie je to...“ spustila.

Jessovi však zrazu úsmev z tváre zmizol. Zdvihol ruku ako otec, keď chce niekoho umlčať. Zarazene sa rozhliadla okolo seba. Ale jej brat sa nepozeral – namiesto toho počúval. Cez škrekot hlučných strák a neposedných kardinálov, šepot vetra a hradbu lesa k nim prenikli nečakané zvuky. Vlhkým vzduchom, zvlneným horúčavou typickou pre vrchol leta, sa podchvíľou rozľahli výkriky.

Jess zamieril k brehu. Morrow vykročila za ním, ale obrátil sa a prísne na ňu pozrel. Jeho pehavá tvár nadobudla červený odtieň, ktorý na nej ešte nikdy nevidela.

„Zostaň tu – ani sa nepohni, kým sa nevrátim,“ povedal.

Dívala sa za ním, kým ho nezhltoľ les, a potom si sadla do plytkej vody. Už nevládala stáť na roztrasených nohách

a počúvať krik ozývajúci sa v diaľke. Čakala s dlaňami pritisnutými na ušiach, a keď voda ochladla, vykročila po chodníku späť domov. Na šaty celkom zabudla a na pokojnú čistiťu, kde stál ich zrub, vybehla nahá ako straka. Podľa šikmých slnečných lúčov usúdila, že je už takmer čas večere. Ale prečo ju matka nevolala domov? A prečo nepočula zvuk otcovej sekery, rúbajúcej drevo? A prečo Jess zabudol krave zavesiť na krk zvoniec, skôr než ju vypustil na lúku? Zrazu jej chýbal dokonca aj nárek malej sestry.

Bosá kráčala po suchej, žltej tráve k verande zrubu. Na schodoch ležala ako odhodená bábika Eufémia. Zapadajúce slnko svietilo jej sestričke rovno do veľkých modrých očí, ale Eufémia nežmurkala ani neplakala. Žeby spadla a zranila sa? Morrow sa rozhládla okolo seba. *Kde je matka?* Pri pohľade na prevrátenú maselnicu a vedro na vodu pri dverách zrubu sa jej dýchanie trochu zrýchliło. Neviditeľná ruka ju ťahala čoraz bližšie k dverám, ale aby sa k nim dostala, musela prekročiť Eufémiu a to jednoducho nedokázala urobiť.

Po tvári jej stekal pot, no keď si všimla, že dvere sú otvorené, roztriasla sa od zimy. Úzkostlivo sa rozhládla okolo seba, či niekde neuvidí matku, Jessa a otca. Mal by tu byť aj Digger, ktorý ich brechotom zvyčajne varoval pred možným nebezpečenstvom a vítal po návrate domov. Sotva si naňho spomenula, zbadala jeho chlpaté telo pod ružovým kríkom na jednej strane zrubu. Trčal z neho šíp.

Indiánsky šíp.

Vykríkla, preskočila Eufémiu a vbehla do vyplieneného zrubu. Matka ležala na svojom kolovrate, ale Morrow sa k nej nemohla dostať – na zemi sa váľali polámané stoličky, sklené črepy, roztrhané šaty a prikrývky. Páperie z periny, ktorá bola matkinou pýchou, tancovalo vo vzduchu prúdiacom dnu cez otvorené dvere a mäkké a biele jej dopadalo na hlavu takmer

ako sneh. Stála tam a srdce ju bolelo, akoby malo každú chvíľu prasknúť.

„Morrow!“

Zozadu ju uchopili tvrdé ruky a odtrhli od toho strašného výjavu. Otec ju odniesol do maštale, ďaleko od krvi, zápachu smrti a ich roztrhaného oblečenia. Ale tú strašnú spomienku odstrániť nemohol... a nevedel jej ani vysvetliť, prečo Všemocný dovolil, aby sa to stalo.

1

PITTOVA PEVNOSŤ, PENNSYLVÁNIA, JÚN 1778

Morrow trasúcimi rukami v rukavičkách vybrala maľovaný papierový vejár a spomenula si na zdesený výraz, ktorý sa pred chvíľou objavil na tetinej tvári. Hľadela na ňu, akoby vstupovala do truhly a nie do riečneho člna. Alebo možno teta Etta iba ľutovala, že svojej neteri obliekla hodvábne šaty, keď si pri veslách všimla lodníkov žujúcich tabak.

Morrow sa spod širokej strechy slameného klobúka bojazlivo rozhliadla okolo seba. Bude jediná žena na palube? A kde zostal jej sprievodca?

Očami skúmala vratké prístavné mólo v nádeji, že zbadá muža, ktorého jej otec najal, aby ju bezpečne dopravil z Pittovej pevnosti do Kentucky. Oslepovalo ju letné slnko, ale čoskoro ho našla. Medzi ľuďmi stojacimi na nábreží vyčnieval jeden muž a mieril rovno k nej. Aj keď bol oblečený rovnako ako takmer všetci osadníci na dohľad, pohyboval sa tak sebaisto, že jej ho vôbec nemuseli predstaviť. Iba Ezechiel Click by dokázal prinútiť dav, aby sa pred ním rozostúpil ako Červené more kedysi pred Mojžišom.

„Kapitán Click!“ zavolał naňho niekto.

Hraničiar však odmietavo mávol rukou a obrátil sa k nej. Jeho nohy v mokasínach si hravo poradili s dlhou doskou, ktorá sa hojdala nad zelenou vodnou hladinou, hladkou ako podlaha plesovej sály, a čoskoro zastal pred ňou. Bol štrhlejší a ošľahanejší, než si ho pamätala. Na sebe mal plátennú košeľu so strapcami a jelenicové nohavice a v rukách držal pušku, hlavňou otočenú k letnej oblohe. Dlhé svetlé vlasy a obočie mu čiastočne vybielilo slnko. Plstený klobúk, fičúrsky nasadený trochu nakrivo, zdobili pierka z moriaka. Žiarivé modré oči, hľadiace z hnedej tváre, si ju hneď zvedavo premerali. „Nie ste náhodou slečna Morrow Mary Littleová?“

„Som.“ Očarená, že ju oslovil celým menom, vystrúhala malú poklonu, ktorá však hraničiara zjavne len pobavila.

„Nevidel som vás už celú večnosť.“ Hlas mal hlboký a príjemný, no zachytila v ňom trochu panovačný tón. Snažila sa naňho nezízať, ale nemohla si pomôcť. Práve tento muž ich pred mnohými rokmi presvedčil, aby sa presťahovali do kentuckej divočiny. Ako kvaker a hraničiar mal jednoducho slabosť pre kazateľov, akým bol jej otec. Novým kentuckým osadám, hemžiacim sa darebákmi a násilníkmi, ktorých sám priviedol na hranicu, údajne prospēja kazateľov civilizačný vplyv. A tak sa s ním vydali na západ a zjavne ho ešte vždy nasledujú, premýšľala Morrow.

„Predpokladám, že z našej spoločnej cesty do Kentucky si veľa nepamätáte,“ prehodil a preložil si pušku do druhej ruky.

Začervenala sa a znovu pozrela na riekku. „Len mäsiarky a horúčavu.“

Ale sotva tie slová vyriekla, zaplavil ju sladkobôľny pocit. Spomenula si, ako matka pred ich letnou kuchyňou vo Virgínii balila porcelánové taniere, tenké ako oblátky, do sudov vystlaných slamou, aj na plačlivú rozlúčku so susedmi a pekný tehlový dom, v ktorom sa narodila. Jej ďalšia spomienka patrila

tmavozelenému lesu – takému hustému, že doň nikdy neprenikli slnečné lúče. V jeden sparný deň, keď išli tesne okolo Cumberlandskej priepasti, sa ich voz naklonil nabok a krásne porcelánové tanierne ako holuby zleteli do tmavej rokliny. Morrow si spomenula, že jej útlocitná matka, ktorá bola vtedy tehotná, sa rozplakala. Pamätal sa na to aj on? Úsmev na jeho tvári naznačoval, že zrejme áno, no vzápätí zmizol.

Žeby aj kapitán Click spomínal na to horúce leto pred niekoľkými rokmi, keď život jej rodiny roztrhali na kusy? Nechce o tom hovoriť, dovtipila sa Morrow. Oveľa bezpečnejšie jej pripadalo zamyslieť sa nad tým, čo o ňom vie. Muž stojaci pred ňou bol pre ňu hádanka. Kentuckí osadníci si ho vážili, ale zároveň mu zlorečili. Údajne mal takú divú dcéru, že ju musel do dievčenskej školy vo Virgínii doslova nosiť na rukách a presne stade sa práve vracal. Morrow usúdila, že Lael Clickovú so svetlými vlasmi, siahajúcimi až po členky, ľudia zrejme poznajú rovnako dobre ako jej otca. Aj keď sa s ňou nikdy nestretla, počula o nej dosť, aby ju z toho pálili uši.

„Nečaká nás príjemný výlet,“ upozornil ju kapitán Click a napravil si striešku klobúka.

Morrow v jeho slovách jasne zachytila varovný tón a zmeravela. Zahanbila sa, že nemala dosť rozumu a namiesto módnych šiat si neobliekla radšej obyčajné. Zdalo sa mu, že je samá čipka a stuha, na ťažkú cestu celkom nevhodne oblečená? Všimla si, že si jej už nevenuje pozornosť, ale prezerá si veslárov... ktorí zase zízajú na ňu. Prudkým pohybom zápästia si otvorila vejár, aby zaň skryla svoje ženské krivky. Cítila, že sa červená, a tak sa sústredila na drevený riečny čln. S jednoduchou kabínou uprostred a s bokmi plnými otvorov na pušky, svedčiacimi o nebezpečenstve, vyzeral skôr ako pramica. Alebo plávajúca pevnosť. Možno práve preto sa na ňom hraničiar cítil ako doma.

„Red River by ste mali uvidieť o dva týždne,“ dodal tónom, ktorý ju mal zrejme upokojiť.

Dva týždne. Ešte dva týždne a zase bude doma. Ale dostanú sa vôbec do cieľa? Pohľad, ktorým ju vyprevádzala teta Etta, v nej vyvolal oprávnené obavy. Indiáni boli známi tým, že striehli na severnom brehu rieky Ohio, odhodlaní zabiť osadníkov, ktorí sa odvážia pustiť po tej rozľahlej vodnej ceste. Jej otec si dobre uvedomoval nebezpečenstvo a práve preto najal slávneho hraničiara. Ak ju niekto dokáže bezpečne dostať domov, tak to je on.

Ale ani v prítomnosti mimoriadne schopného Ezechiela Clicka sa neubránila strachu, keď sa riečny čln so zachvením odlepil od prístavného móla, vyhol sa plytčine a zamieril do pomalého prúdu. Kapitán ju odvedol k sudu, aby si naň sadla, pričom tmavé písmená na jeho boku Morrow prezradili, že obsahuje rum. Nad tromi riekami, ktoré sa tu navzájom prepletali, visela ranná hmľa a stuhy na jej klobúku v neutíchajúcom vetre viaľali ako zástava na pevnosti, týčiacej sa vysoko nad nimi. Morrow v duchu vyslovila názvy tokov, aby vyskúšala svoju pamäť. Monongahela, Allegheny a Ohio – samé indiánske slová.

Chrbtom sa pritisla k drevenej stene kabíny zohriatej slnkom, ale nespustila oči zo severného šónijskeho brehu. Počula kapitána Clicka, ako napomína veslárov, aby sa držali stredu dlhej rieky, mimo dostrelu pušiek. Morrow uprela zrak na miesto, ktoré bolo známe ako Pittova pevnosť. Jej drevené steny – hnedé hradby na vysokom kopci, zatieňujúce indiánske chatrče, roztrúsené na rovine pod ním – sa pomaly vzdľavali. Prižmúrila oči pred slnečným svetlom a spomenula si, že Pittova pevnosť slúži na uzatváranie zmlúv a výmenu tovaru. V podstate predstavovala bránu na západ.

Naozaj je v bezpečí? Zachmúrená tvár a vystrčená brada Ezechiela Clicka naznačovali, že by urobila lepšie, keby zostala

vo Filadelfii. Zrazu si spomenula na úryvok zo Svätého písma, ktorý sa naučila naspamäť, keď sedela otcovi na kolenách. *Vzývať budem Pána, lebo jemu patrí chvála, a budem zachránený pred nepriateľmi.* Slová jej zneli v hlave ako pieseň, ale útechu jej nepriniesli.

Kapitán Click jej podal drevený tanier s mastnou fazuľou a slaninou a potom odišiel za kormidelníkom, ktorý stál za kabínou s kormidlovou pákou v rukách. Noc prichádzala rýchlo, hviezdy na ňu žmurkali ako drahokamy, ktoré zdobili šaty krások vo Filadelfii. Večerný vzduch však bol ešte stále vlhký a komáre prejavovali o jej večeru väčší záujem než ona sama. *Škoda, že červenokabátnici neodišli z mesta už v apríli,* pomyslela si. *Aspoň by som nemusela cestovať v júňovej horúčave.*

Zahnala sa po nezvyčajne veľkom komárovi a pripomenula si, že by mala byť vďačná, že armáda mesto vôbec opustila. Pravidelná polročná návšteva u otcovej sestry v Pensylvánii, na ktorú sa vybrala krátko po svojich šestnástych narodeninách, sa natiahla na dva roky. Morrow prišla do toho veľkého mesta s červenokabátnikmi za päťami, a keď Briti ovládli Filadelfiu, príjemná návšteva sa zmenila takmer na otroctvo. Skromný obchod so šatami tety Etty v Elfreth's Alley zaznamenal ohromujúci úspech, lebo manželky dôstojníkov a miestne dámy sa doň doslova hrnuli, aby si zaobstarali šaty na týždenné plesy, konské dostihy a divadelné predstavenia.

Morrow sa pri tej spomienke roztrpčene usmiala a pozrela na šaty, ktoré mala teraz na sebe. Keď anglické dámy odišli z mesta, nevyrovnali svoje dlhy ani si nevyzdvihli objednané šaty, ktoré tak Morrow doslova spadli do lona. Aj na týchto hodvábnych, pôsobiacich neuveriteľne žensky, bolo vidieť

jemnú ruku tety Etty – od striebornej nite po modrú šerpu okolo pása. Obruba širokej sukne pripomínala záhradu plnú kvetov, pri vyšívaní ktorých teta Etta prejavila taký ohromujúci zmysel pre detail, že musela zhotoviť ďalších päť navlas rovnakých šiat. Čoskoro zapojila do práce aj Morrow, ktorej skromné krajčírske schopnosti sa pri šití šarlátovo-zlatých šiat pre náročné zákazníčky rýchlo zlepšovali.

Morrow celá tá nádhera oslnila, ale únavná práca sa jej čoskoro prejedla. V skutočnosti ju však trápilo aj niečo iné. Zatiaľ čo sir William Howe a jeho milienka si v tú prvú zimu v meste dopriavali nekonečnú zábavu, špinaví vojaci generála Washingtona v údolí Forge necelých dvadsať míľ odtiaľ mrzli a hladovali.

Keď teraz počúvala monotónne zvuky člna, pred očami sa jej mihali obrazy z jej života v meste ako výjavy z divadelnej hry, plné farieb a drámy. Naozaj uplynuli iba dva týždne odvtedy, čo ju teta Etta doslova prosila, aby u nej zostala?

Keď sa vrátila z tlačiarne, Morrow práve strážila obchod a hneď si všimla, že tvár pod čipkovým závojom klobúka má červenú ako divý mak. *Zrejme za to môže horúčava*, usúdila, lebo jún bol taký horúci, že by ste mohli upiecť vajce rovno na dláždenom chodníku.

Teta Etta za sebou zabuchla dvere tak prudko, že zvonček nad nimi ešte pol minúty cinkal. Potom si zložila klobúk – zlátaninu z malinového hodvábu, falošných perál a kvetov – a vrátila ho na drevený stojan vo výklade. Vždy dokonale oblečená teta Etta propagovala svoje služby rovnako účinne ako tabuľa ozdobená obrázkom ihly a nite, ktorá visela nad vchodom jej obchodu.

„Šesť dverí od nás otvorili nové dámske krajčírstvo,“ oznámila, stiahla si čipkové rukavičky a hodila ich na pult. „Majiteľka sa chvastá, že dokáže ušit' šaty za jediný deň! Tlačiar mi ukázal jej inzerát, ale aj tak tomu neverím.“

„Za jediný deň?“ zopakovala Morrow. „Možno detské šaty alebo šatočky na krst. Určite nie také, aké šijete vy.“

„Nie ja, Morrow. *My*. Šaty, ktoré šijeme *my*. Tak či onak, lady Richmondová ma dnes ráno zastavila na ulici a spýtala sa, či by si neozdobila výšivkou lem a rukávy jej šiat, ktoré si chce obliecť na dôstojnícky ples. Netrúfla som si povedať jej, že vtedy už budeš na palube akéhosi vratkého výmyslu, plávajúceho po rieke Ohio.“ Teta, nepokojne sa prechádzajúca po obchode, sa zrazu zastavila a narovнала kopu ženských časopisov na sklápacom stolíku. „Ale vieš, ešte máš čas.“

Morrow kladúca hodvábné masky na policu znehybnela. „Čas na čo?“

„Aby si zmenila názor na...“ Zaváhala a stisla pery. „Kentucky,“ dodala a striasla sa, akoby zahryzla do citróna.

Morrow prudko vydýchla. „Ale všetko sme už naplánovali. Otec ma očakáva.“

„Odvažujem sa tvrdiť, že ťa nepotrebuje tak súrne ako ja.“

Morrow radšej prehltna odpoveď, obrátila sa späť k polici a pokúsila sa zmeniť tému. „Kým ste boli preč, zastavili sa tu kapitán Keene a pán Marcum. Kúpili zopár maličkosťí.“

Etta obišla pult a pozrela na police s látkou. „Namojdušu, tí dvaja majú u nás už celkom slušný dlh. Chodia sem takmer každý deň. Kiežby ťa niektorý požiadal o ruku. Potom by si musela zostať.“

Morrow sa tetu pokúsila obmäkčiť úsmevom. „Pán Marcum sa väčšmi zaujíma o spony na topánkach a volány na rukávoch než o mňa. A kapitán Keene je údajne zasnúbený s istou anglickou dámou. Okrem toho som im už spomenula, že odchádzam.“

„A?“ Etta zastala a v zelených očiach sa jej objavil prenikavý pohľad.

„Pán Marcum mi zaželel šťastnú cestu a kapitán Keene...“ Cítila, ako sa pod tetiným skúmavým pohľadom červená.

„Kapitán povedal, že Elfreth's Alley už nebude navštevovať tak často, keď príde o slnečné svetlo mojej prítomnosti.“

„Ach, vedela som, že sa do teba zaľúbil!“

„Aj keď skladá krásne básne, teta, ten muž je dva razy starší než ja.“

„V tridsiatich štyroch rokoch predstavuje slušný úlovok. A okrem toho je vážený kráľovský dôstojník. Aké vyhliadky tá čakajú po návrate do divočiny?“

„Vyhliadky?“

„Zavšívavení hraničiar? Traperi a obchodníci nasiaknutí rumom? Tvoj otec by sa mal hanbiť. Nechápe, ako môže volať domov dcéru, ktorá je súca na vydaj.“

Keď si Morrow znovu spomenula na ich rozhovor, stiahla sa jej žalúdok. Čo ak mala teta Etta pravdu? Čo ak je návrat do Kentucky strašná chyba? Vzdychna si, tanier s nedojedenou večerou položila na zem, aby si na nej mohol pochutiť kormidelníkov pes, a jej myšlienky zabľúdili k domovu. Otca nevidela už dva roky. *Dva roky*. Aj keď smútila za domovom, v dôsledku britskej okupácie musela zostať v malom obchode a dome na Elfreth's Alley až dodnes. Ale konečne bola slobodná. *Slobodná!* Zápch mesta slabol a dýchalo sa jej čoraz ľahšie. *Len keby sa nemusela...*

Odohňala tú myšlienku a ľahla si na slamník v kúte, oddelený od zvyšku kabíny mušelínovým závesom. Kapitán Click nebol nikdy ďaleko a zbraňou nemieril iba na Indiánov. Vedela, že sa bez váhania poráta s každým, kto by si k nej príliš dovoľoval. Možno myslel na svoju vlastnú dcéru, ktorú bezpečne odpratal do najlepšej dievčenskej školy v kolóniách. Morrow si želala, aby jej o nej porozprával a zmiernil nudu, ktorá visela medzi nimi ako závoj. Počula však, že hraničiar je málovravný muž... a okrem toho na plané reči nemal čas. Aj keď sa s plstenným klobúkom stiahnutým hlboko do modrých očí opieral

o búdku člna ako najväčší povaľač na svete, v ostražitosti ani na chvíľu nepoľavil.

Nasledujúce ráno ho nenápadne sledovala spod striešky svojho vlastného klobúka. Na severnom brehu nepraskla ani vetvička a v slabom vetre sa nepohol ani lístok bez toho, aby kapitán zistil, čo to spôsobilo. Vzdychla si, vybrala knihu básní, ktorú jej zabalila teta Etta, a sústredila sa na bezstarostné verše. Lenže ona sama mala do bezstarostnosti ďaleko.

Pred chvíľou ju kapitán Click odprevadil k debni, na ktorú predtým položil bobriu kožušinu. Teraz na nej sedela a raňajkovala – studenú kukuričnú placku a vlašnú kávu. Vychádzajúce slnko sa trblietalo na vodnej hladine a dodávalo jej smaragdovozelený lesk. Morrow sledovala ponad okraj plechového hrnčeka volavku, pripravujúcu sa vzlietnuť. Krajina znovu nadobúdala známy tvar. Bola ako stará priateľka, ktorá jej veľmi chýbala a ktorú po dlhom čase znovu spoznávala. Teraz prechádzali cez riečnu zákrutu a mierili k južnému brehu. Morrow mala pocit, že keby vystrela ruku, mohla by sa dotknúť krovia rastúceho na ňom.

Jeho divá krása ju tak zaujala, že sa vyľakane mykla, keď si kapitán Click sadol neďaleko nej a pripravil si pušku. Ale čo by zmohla jedna puška proti kanoe plnému Indiánov? Aj keď veslári mali za opaskami pištole, napätie v nej postupne rástlo a podchvíľou obracala zrak k severnému – šónijskému – brehu.

„Nepamätám sa, že by som vás dnes ráno postavil na stráž.“

Kapitánova tichá poznámka ju prekvapila. Jemu naozaj nič neušlo, však? „Iba... trochu spomínam.“ Keď sa mu objavil na tvári láskavý a zároveň znepokojený výraz, rýchlo zažmurkala, aby odohnala slzy, ktoré sa jej tlačili do očí.

Položil si pušku na kolená. „Radšej myslite na budúcnosť, nie na minulosť.“